

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

הילולת אדמו"ר האמצעי

בשבת קודש זו, ט' בכסלו, חל יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש (רבי דובער, בנו של בעל התניא), שנסתלק בשנת תקפ"ח, ביום הולדתו החמישים וארבעה, ונטמן בעיירה נייז'ין. ביום ראשון, י' בכסלו, יצוין יום גאולתו, שבו שוחרר ממאסרו. חסידי חב"ד נוהגים להתוועד בהתוועדות חסידות בימים האלה, שבהם מתחילה ההכנה לחג הגאולה י"ט בכסלו.

שבוע החסידות בבירה

במוצאי השבת הבאה ייפתחו אי"ה בבנייני האומה בירושלים אירועי שבוע החסידות, לרגל חג הגאולה י"ט בכסלו. סדרת אירועים גדולים, יריד ספרים ענקי, הרצאות ושיעורים. במוצאי שבת וביום שני בערב יהיו התוועדות מרכזיות עם הרבנים גופין, ווכטר, לזאר וסלביצקי. במופעים הגדולים ישתתפו האמנים אברהם פריד, שולי רנד, אביתר בנאי ועוד. פרטים וכרטיסים באתר 19kislef.co.il.

מבצע מנויים

לרגל ז"ך שנים למכתב ששיגר הרבי מליובאוויטש לשבועון 'כפר חב"ד', לכבוד גיליון ה-500 שלו, יוצא השבועון במבצע מנויים ארצי, ובמסגרתו מוענקים חודשיים ראשונים חינם למנוי לשנה. בחבילת השבועון: מגזין גדוש תוכן חסידי ואקטואלי, מוסף לנשים, מוסף לילדים ומוסף חודשי לנערות. לפרטים: lp.vp4.me/etep.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארבע אילת ניויורק

4:19	4:25	4:22	4:08	4:18	4:04
ניסחת השבת					
5:20	5:22	5:21	5:17	5:19	5:18
צאת השבת					

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שלחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

קסט' 03-9606169 • דוא"ל: chabad@chabad.org.il
אתר: www.chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

האתגר: לשמור על הראש

רוב בני האדם יקלטו את גודל הטעות רק כשהנזק המצטבר יטלטל את חייהם. כשיגלו שבעצם החיים הוחמצו בלהט מרדף מטורף

החלטות נחושות לקראת אתגרי החיים. יעקב ומרעה הצאן (ציור: יהושע וייסמן)

איפה הראש שלי? היכן חיי האמיתיים? האם אני חי בעבודה ובא הביתה לישון, או שיש לי חיים משלי - חיים רוחניים, קביעות עיתים לתורה, חיי משפחה, חיים של גידול ילדים וחינוך; ויש לי גם עבודה שמספקת לי פרנסה?

את הראש יעקב מקיף באבנים, וגם הן נושאות בתוכן משמעות סמלית. האבנים מייצגות קשיחות, יציבות, קביעות. ההגנה על הראש יכולה להיעשות רק על ידי החלטות תקיפות ונחושות, ולא באמצעות סברות ונימוקים הגיוניים. השכל גמיש למדי, והוא עלול להתכופף לנוכח לחצים למיניהם. אבל כאשר בתחילת דרכו האדם קובע לעצמו כללי ברזל, שמהם לא יסטה - אלה ישמרו עליו שלא יסחף למחוזות בלתי רצויים.

החיים האמיתיים

חיינו האמיתיים של יהודי הם לימוד תורה, עשיית חסד, עזרה לזולת, גידול ילדים הממשיכים את מסורת האבות. אלה הנכסים האמיתיים המלווים את האדם בעולם הזה ובעולם הבא. אלה הדברים המעניקים משמעות אמיתית לחיים ותחושת אושר ממשית.

חבל להתעורר בגיל ארבעים או חמישים ולגלות שבעצם החיים הוחמצו בלהט מרדף מטורף אחר כסף וחומרנות. נלך בדרכו של יעקב אבינו, וכמותו נזכה לחזור בשלום עם משפחה מפוארת ועתיד מזהיר.

חת ההתמודדות המרכזיות של העולם המודרני היא בשאלת האיזון בין עבודה ומשפחה, עסק וביטחון. במקומות רבים יום העבודה התארך מאוד, והוא נמשך אל תוך הלילה. גם כשהאדם יוצא מהמשרד או מהמפעל, העבודה רודפת אחריו במיילים ובמסרונים, והכול כביכול דחוף ואינו סובל דיחוי.

האדם המבקש להצליח במקום עבודתו, להצטיין ולהתקדם, נשאב בקלות אל תוך המערבולת הזאת. הוא ימצא תירוצים להצדקת דחיקת חיי המשפחה, הילדים והצרכים הרוחניים הצידה: זה רק בתקופה הקריטית של הפרויקט (אבל אחריו יבוא עוד פרויקט). זה רק כדי שהבוס החדש יתרשם ממסירותי לעבודה (ואז הבוס יתחלף והכול יתחיל מחדש).

אבנים מגינות

רוב בני האדם יקלטו את גודל הטעות רק כשהנזק המצטבר יטלטל את חייהם. כשהשלוש בית' יתערער. כשהילדים יגיבו בדרכים משלהם על היעדרותם של ההורים בשעה שהיו זקוקים להם. כשתחושת תסכול חריפה תמלא את האדם, על מירוף מטורף שגזל ממנו את מיטב שנותיו.

כאשר יעקב אבינו יצא מאוהלי התורה אל אתגרי החיים, הוא עשה שני דברים: ראשית, התפלל. הוא ידע שאל לו לאדם לבטוח בעצמו וביכולותיו, אלא הוא נדרש לשים את מבטחו בבורא העולם ולהתפלל אליו שיעמוד לצידו וישלח ברכה במעשה ידיו. הדבר השני הוא סימבולי - הוא הקיף את ראשו באבנים, כאשר שכב לישון.

מסביר הרבי מליובאוויטש שהקפת הראש באבנים מסמלת את החלטתו הנחושה של יעקב אבינו לשמור על הראש ולא להניח לו להיסחף אל המולת חיי הפרנסה. אכן, צריך לעבוד ולהתפרנס, והעבודה צריכה להיעשות במסירות (כפי שתיאר יעקב באוזני לבן את מסירותו לעבודתו), אבל את הראש צריך לשמור.

וזו השאלה שכל אדם צריך לשאול את עצמו:

מלאכים מלווים את היהודי

לא בא. מניין ישאב עידוד וכוח?

מסר מעודד

באה פרשתנו ומעניקה לו מסר מעודד: יהודי גם בהיותו בגלות אינו בודד! הקב"ה לא רק שומר ומגן עליו, ולא רק שהוא מספק לו את צרכיו ודואג שגם אומות העולם יסייעו לו, אלא שולח אליו את "מלאכי ארץ ישראל", וגורם לו לחוש מעין גאולה עוד בהיותו בגלות.

יטען היהודי שעדיין אין הוא רואה את התממשות הייעוד "וְהָיוּ מַלְאָכִים אִמְנִיָּהּ, וְשָׂרֹתֵיהֶם מִיִּנְקִתָּהּ" (ישעיה מט,כד). התשובה היא שגם עליו מוטל לפעול להגשמת ההבטחה. כאשר ילמד עניין זה בתורה, ויחקה את התנהגותו של יעקב אבינו, יביא לידי מימוש הדבר בפועל.

(תורת מנחם תשמ"ג, כרך א, עמ' 532)

לָכֵן בִּבְקָר וַיִּנְשֶׁק.

אם כן, לשם מה הוציא הקב"ה את מלאכי ארץ ישראל מתחומי הארץ? - אך ורק כדי ללוות את יעקב אבינו, מפני כבודו. הקב"ה ביקש לוודא שיעקב אבינו יחוש גם בהיותו בחוץ לארץ את האווירה של ארץ ישראל; שגם בגלות יחוש מצב של גאולה.

שיברון לב

מכאן עולה מעלתו הגדולה של היהודי, גם בהיותו בגלות. לא זו בלבד שהקב"ה ממלא את צרכיו ומגן עליו, עד שגם אומות העולם מכירות בעובדה זו, אלא שהקב"ה שולח לחוץ לארץ את מלאכי ארץ ישראל כדי "ללוותו" - פשוט לתת לו כבוד.

יהודי רואה שהוא שרוי בחשכת הגלות המרה והארוכה. הוא חש שיברון לב על התמשכות הסבל של עם ישראל, ועל אלפי שנות הגלות ושעדיין משיח צדקנו

על הפסוק "וַיִּפְגְּעוּ בוּ מַלְאָכֵי אֱלֹקִים" רש"י מסביר: "מלאכים של ארץ ישראל באו לקראתו, ללוותו לארץ". עוד בהיות יעקב בחוץ לארץ שיגר הקב"ה מלאכים מארץ ישראל כדי "ללוותו".

המילה "ללוותו" באה להבהיר שהליווי של המלאכים לא נועד למלא צורך הכרחי בעבור יעקב, כדוגמת שמירה, מפני שלכך דאגו מלאכי חוץ לארץ, כהבטחת ה': "וַיִּשְׁמְרֵיהֶּם בְּכָל אֲשֶׁר תָּלַךְ". אלא שמטרת בואם של המלאכים הייתה לכבד את יעקב.

גאולה בתוך הגלות

גם לבן הכיר בהגנה הרוחנית המיוחדת המלווה את יעקב. הוא עצמו הודה בכך כשסיפר ליעקב על דברי ה' אליו: "הַשְּׁמֹר לָךְ פֶּן תִּדְבָּר עִם יַעֲקֹב מְטוֹב עַד רָע". לא דיי שהיה מנוע מלהרע ליעקב, אלא שאף הביע חיבה כלפיו וכלפי ילדיו: "וַיִּשְׁפֹּם

אמרת השבוע

עצה למרה שחורה

באחרית ימיו של אדמו"ר ה'אמצעי' נכנס אליו יהודי נכבד מהעיר מזוריץ. הרבי נשא אליו את עינו ושאל: "מהיכן אתה?". ענה האיש: "ממזוריץ".

אמר הרבי: "זה המקום המגדל בעלי מרה שחורה". לאחר מכן שאלו: "מה אתה צריך?".

ענה האיש: "זו בעייתי, מרה שחורה".

אמר לו הרבי: "עצתי שתעסוק בלימוד חסידות. מרה שחורה באה ממקום החושך של הקליפות, ואילו החסידות היא אור, ומעט אור דוחה הרבה חושך".

פתגם חסידי

"כשיהודי אחד מדבר עם יהודי שני בענייני עבודת ה', והם לומדים יחד - יש כאן שתי נפשות אלוקיות מול נפש בהמית אחת" (אדמו"ר ה'אמצעי' מליובאוויטש)

הלום יעקב | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

הכול, ואף על-פי-כן דורכים עליה.

(עיטורי תורה)

בסוף היא דורכת

הכול דורכים על הארץ, אבל בסופו של דבר היא מכסה ודורכת על הכול.

(צרור המור)

געגועים לארץ ישראל

"והשיבותיך אל האדמה הזאת" (בראשית כח,טו). כבר בלילה הראשון שיעקב אבינו עזב את ארץ ישראל ראה בחלמו כי ה' ניצב עליו ומבטיח לו "והשיבותיך אל האדמה הזאת". יעקב לא חדל אף לרגע מלהתגעגע לארץ ישראל.

(מאוצרנו הישן)

נוחה ליכבש

"הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך" (בראשית כח,יג). קיפל הקב"ה כל ארץ ישראל תחתיו. רמז לו שתהא נוחה ליכבש לבניו.

(רש"י)

בירור במקומו

הקב"ה עשה כן כדי שיעקב לא יצטרך לנסוע ממקום למקום לצורך בירור ניצוצות הקדושה השייכים אליו, אלא יוכל לבררם במקומו.

(כתר שם טוב)

מלמטה עד למעלה

"והנה סולם ניצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח,יב). "ארצה" - תוספת האות ה' מורה על דרגה הכי נחותה בארציות; "השמימה" - בתוספת ה' לפניו ואחריה מורה על דרגה נעלית ביותר בשמים. עבודת האדם היא להעלות את ענייני העולם הנמוכים ביותר עד לדרגה העליונה ביותר.

(הרבי מליובאוויטש)

שומר בעצמו

"והנה ה' ניצב עליו" (בראשית כח,יג). הקב"ה בכבודו ובעצמו שומר על הצדיק ואינו מפקיד את שמירתו בידי המלאכים, ואף לא בידי המלאכים שנבראו מהמצוות שעשה הצדיק.

(הבעל שם טוב)

כשאינן הרגשת 'אנוכי'

"אכן יש ה' במקום הזה ואנוכי לא ידעתי" (בראשית כח,טז). מתי אדם מסוגל לחוש את קרבת ה' אם "אנוכי לא ידעתי" - אם אין הוא מחשיב את ה'אנוכי' שלו.

(המגיד ממזריטש)

הכול דורכים

"והיה זרעך כעפר הארץ" (בראשית כח,יד). בני ישראל משולים לעפר הארץ. מן הארץ מפקים

'קפידה' שהתפכה

פניו של החסיד החווירי באחת. שטף דבריו, שאך לפני רגע הדהד בחלל בית המדרש, נקטע כבאבחת סכין. מתח רב שרר באולם. הנוכחים הוכו בתדהמה.

זה היה בימיו של אדמו"ר ה'אמצעי' מליובאוויטש, רבי דובער שניאורי. הוא חי ונשם חסידות בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו. "אילו היו חותכים את ידו", אמר עליו חתנו, ה'צמח צדק', "לא היה יוצא משם דם, אלא חסידות".

אדמו"ר ה'אמצעי' כתב ודרש בתורת החסידות באריכות ובהרחבה גדולה, ותבע מחסידיו להפיץ את תורת החסידות בכל מקום שאליו הם באים. מפורסמת אמרתו לאברך אחד, שהיה בעל כושר הסברה יוצא מגדר הרגיל, והתלונן שאמירת דברי החסידות מזכה אותו במחמאות ועלולה לגרום לו לחוש חשיבות עצמית. "שיהיה ממך בצל, אבל דברי חסידות עליך לחזור בריבים!", אמר לו.

החסידים שהיו באים לעיירה ליובאוויטש, שבה קבע אדמו"ר ה'אמצעי' את מושבו, היו נדרשים לחזור על מאמרי החסידות ששמעו מפי הרבי בבתי המדרש שבהם יעצרו במהלך מסעם בחזרה לביתם.

בתחילת שנות נשיאותו של אדמו"ר ה'אמצעי' בא לליובאוויטש החסיד ר' יצחק'משה מיאסי (יאשי). הוא היה עוד מחסידיו של אדמו"ר הזקן, ולאחר הסתלקותו התקשר בכל נימי נפשו אל בנו, אדמו"ר ה'אמצעי'.

אדמו"ר ה'אמצעי' חיבב מאוד את ר' יצחק'משה. גם החסידים אהבו לשוחח עמו וליהנות מפיקחותו ומשפע אמרותיו. במהלך שהייתו בליובאוויטש הקיפו אותו פרחי החסידים וביקשו שירעיף עליהם זיכרונות מאדמו"ר הזקן. בתום ביקורו בחצר הרבי יצא משם בחזרה לעירו, יאסי, שברומניה.

דרך ארוכה ומייגעת, חוצת מדינות, המתינה לר' יצחק'משה, אך על אף קשיי המסע לא ויתר על מימוש בקשת הרבי – להשמיע דברי חסידות בריבים. גם בבואו לעירו נכנס לאחד מבתי המדרש בעיר והציע לנוכחים לשמוע דברי חסידות. הללו נענו בשמחה והוא עצם את עיניו בדבקות והחל לדרוש בקול רם.

ר' יצחק'משה התברך בפה מפיק מרגליות. אט'אט נוצר סביבו מעגל

גדול של חסידים שעמדו מרותקים למשמע הדברים המאירים ומשובבי הלב.

ר' יצחק'משה לא ידע כי זה בית מדרשו של האדמו"ר רבי אברהם יהושע'השל מאפטה, ה'אוהב ישראל', שעבר כמה שנים קודם לכן לעיר יאסי. בעודו דורש לא הבחין כלל בדמותו של הצדיק, שנכנס לבית

המדרש וצפה בנעשה.

לצדיק מאפטה הייתה דרך אחרת באשר לגילוי החסידות. הוא דגל בשיטה כי סודות פנימיות התורה ראוי שיהיו שמורים לצדיקים ולבעלי מדריגה רוחנית גבוהה. כאשר ראה את החסיד המרצה בלהט דברי חסידות עמוקים התעוררה בליבו קפידה גדולה עליו.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

חמור הגאולה

אחרי שיעקב אבינו סיים את שליחותו בחרן שלח מלאכים אל עשיו אחיו וביקש להודיע לו (בראשית לב, 1): "ויהי לי שור וחמור". אומר על כך המדרש (בראשית רבה פרשה עה, 1): "חמור – זה מלך המשיח, שנאמר עני ורוכב על חמור".

עניין זה מוסבר בתורת החסידות (תורת מנחם, כרך כא, עמ' 210): "יעקב שלח להודיע לעשיו שלאחר עבודתו עשרים שנה בבית לבן השלים את עבודתו בשלמות, ומצידו יכול להיות כבר 'יבוא יעקב שלם', יחד עם כללות העולם, באופן שיתוקן חטא עץ הדעת להיות כמו שהיה קודם החטא, ובהוספה על זה. וזהו שאמר יעקב 'ויהי לי... חמור' – שמצידו ישנו כבר העניין של 'עני ורוכב על חמור', אצלו כבר יש משיח!".

גאולה מתוך רגיעה

הקשר בין משיח לחמור מובא גם בפסוק (זכריה ט, 9): "הִנֵּה מִלְפָּנֶיךָ יָבוֹא לֵךְ... עֲנִי וְרֹכֵב עַל חֲמֹר וְעַל עֵיזָר בֵּן אֲנָתוֹת". בגמרא (סנהדרין צח, א) מסופר שהמלך הגוי 'שבור מלכא' אמר לשמואל: "אתם אומרים שהמשיח יבוא על חמור, אשלח לו סוס נאה שיש לי". הדברים נאמרו בלעג, וגם שמואל השיב לו בלגלוג: "וכי יש לך בן מאה צבעים?".

המפרשים מסבירים שהחמור רומז לענווה. כשאומרים שהמשיח ירכב על חמור, הכוונה שיהיה ענוותן. כך מפרש רש"י בפירושו לפסוק: "עני – ענוותן. ורוכב על חמור – מידת ענווה היא". כך כותב גם בעל 'מצודת דוד': "הנה מלך – זהו מלך המשיח... עני – יהיה מוכנע וירכב על חמור, או על עֵיזָר בן מאחת האתונות, והוא מידת ענווה".

עוד פירוש של המפרשים, שהחמור מסמל כלי תחבורה של רגיעה ומנוחה, לעומת הסוס שהוא סמל של מלחמה וקרב. לפי זה, רכיבתו של משיח על החמור היא הקדמה לגאולה בפסוק שלאחר מכן, "וְהִכְרַתִּי רֶכֶב [=מרכבת מלחמה] מֵאֶפְרַיִם, וְסוֹס מִירוּשָׁלַם" – שלא תהיה אז מלחמה ולא יהיה צורך בסוסים ובמרכבות. וכך כותב הרד"ק: "ורוכב על חמור – להורות כי לא יצטרכו ישראל לסוסים ולרכב, לפיכך אמר אחריו: והכרתי רכב מאפריים וסוס מירושלים".

הענווה של המשיח

המהר"ל מפרגא (גבורות ה' פרק כט) מסביר את המושג "רוכב על חמור" במובן של שליטה על החומריות. מעלתו של המשיח שהוא שולט על החומר ונבדל ממנו. ובלשון המהר"ל: "שהוא רוכב על החומרי, מתנשא עליו ורוכב עליו, לפי שהוא נבדל מן החומר".

בספרי החסידות מוסבר, שהרכיבה על החמור מבטאת את ענוותנותו העצומה של המשיח. אמנם הוא "מלך" ("הנה מלך יבוא לך"), ומלכות פירושה רוממות והתנשאות על העם; ועם זה יהיה המשיח עניו בתכלית – "עני ורוכב על חמור".

ידוע שמכל בעלי החיים החמור מסמל את הפשטות (ראו מהר"ל שם ועוד). זה יהיה הדבר שיאפיין את המשיח: הוא יתנהג כמלך – בהתנשאות של מלכות, בתקיפות של מלך, בהדר שראוי למלך המשיח; ובה בשעה יהיו בו ענווה ופשטות, כאחד העם.

אדמו"ר ה'צמח צדק' היה אומר (ספר המאמרים תרצ"ט עמ' 194) שמישיח צדקנו יתענג במיוחד מהיהודים הפשוטים, בעלי מסירות הנפש. אף-על-פי שילמד תורה את כל העם, ובכלל זה את גדולי הגדולים, וכולם ילמדו מפיו את 'תורתו של משיח', עם זה תהיה בו ענווה והתבטלות פנימית מופלאה, כדי ללמד אנשים פשוטים, על-פי רמתם ומידת הבנתם.

ופתאום הדהד קולו של הצדיק בחלל בית המדרש: "הגם לכבוש את המלכה עמי בבית?".

הס השתרר במקום. ר' יצחק'משה נאלם דום, עצר את דרשתו הנלהבת והחוויר כסיד. פניו של הצדיק היו קודרים והבעת קפידה הייתה נסוכה עליהם. הוא אף אמר לר' יצחק'משה שלא יוציא את שנתו.

גופו של ר' יצחק'משה נרעד למשמע הדברים הנוקבים. ההתבטאות הקשה שיצאה מפי הצדיק הסעירה את רוחו. בלי אומר ודברים יצא מבית המדרש, ומייד יצא ושב לעבר העיירה ליובאוויטש. נסער וכאוב מיהר אל רבו, אדמו"ר ה'אמצעי', וסיפר לו את קורותיו, ואת המשפט החמור שאמר עליו הצדיק מאפטה.

"האם פגעת בכבודו של הצדיק מאפטה?", שאל הרבי את החסיד.

"חלילה!", נודעק ר' יצחק'משה, "ולא זו בלבד, אלא שמעשיי היו בשגגה גמורה. לא ידעתי כלל שזה בית מדרשו, ושהוא מתנגד להפצת החסידות. באמת ובתמים ביקשתי למלא את בקשתו של רבנו, ולשמחתי מצאתי קהל שומעים הצמא לדבר ה".

חיוך רחב עלה על פניו של הרבי. "תנוח דעתך", הרגיע את החסיד, "אין לך סיבה לדאגה. אתה תוציא את שנתך".

ואולם דברי הרבי לא השקיטו את חרדתו של ר' יצחק'משה. הוא ביקש לשמוע דברים מפורשים יותר מאלה. השעין הרבי את זרועותיו על השולחן, והוסיף ואמר לר' יצחק'משה: "אתה תאריך ימים יותר מהצדיק מאפטה!".

ועדיין הוסיף ר' יצחק'משה לעמוד מול רבו. הלוא הצדיק מאפטה כבר מתקרב לגיל שבעים, ואילו הוא עדיין צעיר. גם אם יאריך ימים יותר מהצדיק מאפטה, עדיין אין הדבר מבטיח לו אריכות ימים. הוא נותר עומד, תולה עיניים מתחננות ברכי, שיהפוך לחלוטין את קפידתו של הצדיק מאפטה.

שוב נשען הרבי על זרועותיו, ונהרת אור נשפכה על פניו. הוא הישיר מבט לעבר חסידו המסור, וחתם בפסקנות: "אתה תאריך ימים יותר מבניו!".

ואכן, זכה ר' יצחק'משה, וברכת הרבי נתקיימה בו במלואה. הוא זכה לעבור את שנת המאה לחייו מתוך בריאות איתנה. גם בגילו המופלג, עד השבוע האחרון לחייו ממש, הוסיף לקיים את ציוויו של אדמו"ר הזקן אליו – להיות ער בכל ליל שישי ולעסוק בתורה.

(על-פי 'אוצר סיפורי חב"ד')

"זכיתי לחיות לצד שני ענקי רוח"

הוא גם למד את ספר התניא עם הרב יחזקאל סופר. את החסידות גילה בשנים האחרונות, ואמר שהלימוד הזה מחיה אותו ונותן לו כוחות. העובדה שלא הרפה מלימוד החסידות עד יומו האחרון מלמדת עד כמה נשאב לתורה זו".

רגישות לזולת

לדברי הבן, אביו האמין באמת ובתמים שהעולם הזה הוא הבל הבלים. הוא נזכר ברגע אינטימי במחיצת אביו: "פעם אחת, במהלך נסיעה ברכב, דיברנו על אמונה. זו הייתה שיחה אישית מאוד. אבא אמר לי: 'דובי, אתה יכול לשוטט לך בכל העולם ולחפש את כל החוכמות, אבל בסוף תחזור אל הקב"ה ואל התורה"."

הרבה למד דובי מאביו, אבל הוא בוחר לציין את הרגישות לזולת: "לכאוב את כאבו של השני ולשמוח בשמחתו. להשתדל תמיד לתת מילה טובה לזולת, ולעזור בגמילות חסד כשצריך".

להתבונן בטבע

כמה חודשים לפני פטירת אביו נפרד דובי גם מרעייתו חני ע"ה, שהלכה לעולמה אחרי מחלה קשה. איך מתמודדים עם שתי טרגדיות כאלה? "קודם כול", הוא משיב, "אני לא רואה זוה טרגדיות. זכיתי לחיות קרוב מאוד לשני ענקי רוח, שבאו לעולם הזה לזמן מוגבל. אמת, קשה

מנחמים רבים עברו בבית ויינרוט בבניברק במהלך ימי ה'שבעה' על אבי המשפחה, הרב יעקב ויינרוט ז"ל, מהצמרת המשפטית בארץ. היו שם ראשי ישיבות מפורסמים ואישים בכירים בעולם המשפטי והפוליטי, שאת מקצתם ייצג במרוצת השנים.

כאשר בנו, ר' דובי ויינרוט, נשאל על דבר מיוחד מה'שבעה', הוא משיב מייד: "החברותא של אבי, ראש ישיבת פוניבז', הרב ברוך פוברסקי. הוא אמר שאין הרבה שקיימו את הפסוק בתהילים 'וְאֵדְבָרָה בְּעִדְתֶיךָ נְגִד מַלְאָכִים וְלֹא אָבוֹשׁ'. אבא הרצה הרבה לפני הצמרת המשפטית, ובכל פעם שילב בדבריו דברי תורה, והוכיח כי במשפט התורה שוקללו כל התובנות המשפטיות".

לימוד שנותן כוח

הבן (38), אף הוא עורך דין, תושב בניברק, למד בישיבות 'היישוב', 'איתרי' ו'מיר'. הרבה הספדים נשמעו על אביו לאחר לכתו, אבל בנו מבקש להדגיש את הפן התורני שלו:

"אבא הקפיד ללמוד תורה בכל יום, יהיה אשר יהיה לוח הזמנים שלו. תמיד המתין לו בבית ה'חברותא'. זה דבר שנצרב בתודעה כבר מילדות. תמיד ידענו שגם אם עבר עליו יום מתיש, אבא יפתח את הגמרא וילמד בעיון.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

עריכת 'שבע ברכות'

שאלה: האם חייבים לערוך סעודת 'שבע ברכות' בכל אחד משבעת ימי המשתה?

תשובה: חתן וכלה שהדבר אפשר להם, מן הנכון שיערכו סעודה בכל יום ויום מימי המשתה ויברכו בה שבע ברכות. ויש שהיו נוהגים לערוך סעודה פעמיים בכל יום. ועם זה, אין חובה בדבר, ויש שלא נהגו לערוך סעודות בכל שבעת הימים.

אם אלה נישואין ראשונים לאחד מבני הזוג, אפשר לברך שבע ברכות בכל שבעת הימים, כמו בנישואין שהם ראשונים לשניהם. אם לשניהם אין אלה נישואין ראשונים, מברכים רק ביום הראשון, בסעודה הראשונה בלבד (חוץ מבחופה, כמובן).

אם החופה נערכה בלילה - נחשב כל הלילה וכל היום שלמחרתו כיום הראשון של הנישואין. התקיימה החופה ביום, או אפילו ביבין השמשות' (מתחילת השקיעה ואילך), מתחילים למנות את

הקפדה על לימוד תורה יומי. דובי עם אביו

לאבד אותם, אבל למדתי מהם מהי אמונה ואיך מודים על הטוב שיש. אני מתמקד בדברים הטובים ומרגיש ברמזול".

רעייתו ע"ה זכתה לחזק המונים באמונתה הלוהטת, גם ברגעים הקשים ביותר (בימים אלה יצא לאור הספר 'שבת שלום חני', המרכז את מאמריה על פרשיות השבוע). "היא כתבה פעם אחת משפט שמאפיין מאוד את ההסתכלות שלה על העולם: רבי עקיבא החליט ללמוד תורה אחרי שהתבונן במים המטפטפים על אבן ויוצרים בה חור. חני ביקשה שגם אנחנו נרים את העיניים מהצגים ונדע להתבונן ביפי הבריאה, וללמוד לקחים לחיינו", אומר דובי.

מושג ברגע

'ופרצת'

בחלומו של יעקב קיבל ברכות מיוחדות מהקב"ה, ובהן הברכה: "וּפְרַצְתָּ יָמָה וְקָדְמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה".

המשמעות הפשוטה של 'ופרצת' היא 'וחזקת'. כלומר, זו ברכה שעוצמתו של יעקב תתפשט לארבע רוחות השמים.

הרבי מליובאוויטש הפך את 'ופרצת' למוטו של חסידות חב"ד, במובן של הפצת היהדות והחסידות לכל פינות העולם.

לפני הכל: בריאות. ומה הלאה? מחיר...

ביטוחי בריאות קבוצתיים לאנ"ש בהוזלה של כ-150% (בדומה לגופים הגדולים בארץ)

יעוץ חיים 077-444-7777 גפן בס"ד

למחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע': טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

זה אותנו וויסקיי!

רק יותר זול!

אושר עד